

Cartes

Els taps de suro apaguen el foc

Josep Guix. Olot.

El passat 22 de juliol feia un any dels incendis de l'Empordà, iniciats a la Jonquera i a Portbou, que cremaren unes 14.000 Ha. Després d'aquest temps, hem pogut veure com les alzines, sobretot les sureres, han rebrotat i tornen a configurar un bosc viu i dinàmic. En canvi, les àrees de pins han quedat totalment mortes en la seva majoria. A més, l'alzina surera mitiga el foc a diferència del pi, que l'escampa amb les pinyes. És en aquest context i seguint les pautes que marquen els tècnics forestals que cal millorar els boscos d'alzines sureres i replantar-ne de noves en les àrees afectades pels focs.

Aquesta hipòtesi de treball tan lògica ens falla, però, quan parlem en termes econòmics i de rendibilitat pels propietaris forestals: llevar el suro es fa cada 12 o 13 anys, és un treball feixuc i poc rendible. Cal doncs donar un valor afegit al suro: com? Particularment, l'aparent petit gest d'apostar per l'embotellament del vi amb tap de suro pot ajudar a capgirar tendències: a part de les qualitats organolèptiques que el suro aporta al vi, és una manera de preservar les sureres sostenible i respectuosa amb el mediambient, i que potencia l'economia i el desenvolupament local afavorint a la cohesió territorial.

Institucionalment, creant la Denominació d'Origen Protegida Suro de Girona, diferenciant els taps dels nostres boscos, de major qualitat gràcies a les característiques del territori: la província de Girona és una de les zones més fredes on es produeix suro, fet que contribueix a un creixement més lent de l'escorça a diferència de Portugal o Andalusia, on l'escorça creix més ràpid i es lleva cada 9 o 10 anys.

Etiquetant el producte amb una DOP els grans vins taparien amb Suro de Girona, augmentant la demanda i el preu i beneficiant el nostre territori.

Lladres i fracassats

Antoni Musellas SALA. Palamós.

Ara ja sabem i també ho sap tot el món! On són enterrats els calers que Espanya deu a Catalunya. Una comèdia monumental per pretendre organitzar uns Jocs Olímpics. Una presentació penosa. Un president del govern amb dubtes d'on treu els calers el seu partit i que no parla res més que del seu "universal" idioma! Una alcaldessa que sense guanyar-se l'alcaldia en unes eleccions i que pintorrejada fa una representació de baixa qualitat i còmica. Un Borbó que no pot manar perquè el seu pare si abdica de la trona, el tanquen a la garjola. No poden anar enlloc, els espanyols porten un segell a l'anca que els retrata del que són.

Quina vergonya els esportistes catalans que han donat la cara per una comèdia amb fracàs anunciat.

Les campanes d'en Novell

David Arboix i Arús. Banyoles.

D'ençà que el bisbe de Solsona va negar-se a cedir les campanes de les seves parròquies per la diada d'enguany, li han pogut crítiques i insults a dojo, alguns més propis de l'embotit període revolucionari dels anys 30.

Sóc nacionalista i el proper dia 11, si no en passa una de grossa, formaré part de la via i d'un dia històric per al nostre país.

Però també sóc cristià i considero que fer política de la fe és un greu error i no entendre allò que es diu del Cèsar

a l'Escriptura.

L'Església no és catalana ni espanyola. L'Església és de Crist i, com a tal, universal, de tots. Aquests que se n'apropien per fer-ne bandera no són persones d'Església i més els valdria no formar tampoc part d'aquesta nació lliure que molts estimem i desitgem.

Bona diada i bona via!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/09/10/cartes/634355.html?utm_source=rss